

S-a născut la 2 iulie 1949, în localitatea Crevedia Mică, județul Giurgiu, unde a făcut clasele elementare. A absolvit liceul Dimitrie Bolintineanu din Bolintin Vale, în anul 1967. De profesie este inginer mecanic de petrol, fiind absolvent în anul 1972, al Facultății de Mașini și Utilaj Petrolier, din cadrul Institutului de Petrol Ploiești, iar în anul 1998 devine doctor inginer la Universitatea Politehnica din București. A lucrat timp de 48 de ani în cercetare-proiectare. Scrie poezii din liceu, dar a publicat în ultimii ani. Activează în: Cercul Scriitorilor Ingineri și Cercul Inginerilor Epigramiști din AGIR (Asociația Generală a Inginerilor din România), precum și în Clubul de istorie și în Asociația pentru Cultură și Tradiție Istorică Bolintineanu, din Bolintin Vale, Giurgiu. A publicat în: suplimentele literare Literar Ing și Ing-Epigrama, ale revistei Univers Ingineresc, al AGIR, și în revistele: Bogdania, Convorbiri literar-artistice, Gândul Anonimului, Ampretele Sufletului și revista SUD, Revista română de versuri și proză, Buletin de Carei, Luceafărul de Vest, Opinia Națională ș.a. A publicat versuri într-o serie de antologii apărute în ultimii cinci ani. A publicat: volumul de debut: Poezie și Inginerie- Antologie a poeziilor nepublicate, 2016; volumul comun de poezii pentru copii: Poeziile copilăriei, împreună cu: Doina Bârcă, Nicolae Vasile, Viorel Martin și Rodica Vătăman Subțirelu, Sinaia, 2017; volumul de autor: Poeziile inimii - La șaptezeci de ani, din suflet, pentru suflet, Bolintin Vale, 2020. Citind poeziile dlui. Cristescu, crezi cu toată ființa ta că viața este guvernată de forța divinității și chiar îi dedică un capitol în volumul „Poemele Divinității”. Poezia sa plină de trăire, adevărată, scrisă „din suflet pentru suflet” poate fi privită, înțeleasă, și ca o evocare-omagiere a persoanelor speciale din inima sa, cu dragoste, nostalgie, iubire, dar și o aducere aminte despre cei ce nu mai sunt. Când soarele răsare din nou, în visul unei dimineți de iarnă, el poate zbura, pe rouă, drept pentru care este invidiat de păsări. Stând de vorbă cu inima, sensibilitatea, realismul și duiosia sunt acute. Sunt aflate pe nota de sus a portativului care poartă scrisă partitura iubirii. Cuprinde tot ce înseamnă familie, cu ramuri de rudenie într-o îmbrățișare tandră, de versuri construite cu farmec și pricepere. Născut în Crevedia, scrie în tinerețe o odă a durerii cu îndoiala dintre rău și bine, cu teama de bătrânețe, făcând acest lucru cu încredere și iubire. Paradisul său salvat este darul vieții. EL, omul cu inima rănită, al cărui destin îl definește ca “o ață pe mosor” tânjește la casa de la țară cu grădină. Bucuria citirii volumului de față, îmi dă sentimentul că am intrat pe o poartă secretă în sufletul unui OM sensibil, cu drag de scris, capabil de sentimente trainice, cu mare prețuire pentru trăirile puse în versurile sale meșteșugite cu mireasmă de valoare poetică.

Eram ca și Romeo...

Eram ca și Romeo-ndrăgostit,
Iar ea frumoasă ca o Julietă,
Simțeam că pentru ea eram sortit,
Pentru frumoasa mea brunetă.

Erau și alți tineri frumoși,
Frumoasă, veselă ne era firea,
Dar, mai erau și tineri mai geloși
Care ne amenințau iubirea.

Eu i-am cântat și-o serenadă,
La o fereastră, la cămin de fete,
Eu îi cântam de jos, din stradă,
Dar, la ferestre, erau multe Juliete.

Nici astăzi nu știu cum s-a întâmplat,
În dragoste-i puțină gelozie,
Părea o Desdemonă în păcat,
Prefigurând în minte-o tragedie.

Othello, luptător, n-a rezistat,
Batista-i obiect de gelozie,
Deși nimica nu s-a întâmplat,
Căci adevărul alt' părea să fie.

Și mie mintea mi s-a-ntunecat,
Când mi s-a strecurat, nu cu batistă,
Precum că Julieta m-a trădat,
Dar ea plângea și era tristă.

Iar ea, pe loc, atunci s-a și jurat,
Că dragostea e sfântă pentru ea,
În timp, eu adevărul l-am aflat;
Simțeam că este parte din ființa mea!

Și-acum, la senectute, mă gândesc
La episodul trist, cu gelozie,
Căci, gânduri rele, încă, mă pândesc;
Puteam să pierd iubirea pe vecie!

Acuma-s ca bătrânul Rege Lear,
Dar, după o viață cu-mplinire,
Acum, eu nu voi da, cât mai respir,
Regatul nostru de Iubire!

Inimă, inima mea

Inimă, inima mea,
Cât de mult te mai durea,
Nu mai ai cui a te plânge,
Că durerea te străpunge.
N-aveai cui să-i spui că doare,
Inimă, inimă mare!

Inimă, inima mea,
Lumea-n tine încăpea.
Aveai multă bunătate

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Și le adunai pe toate,
Aveai multă îndurare,
Inimă, inima mare!

Inimă, inima mea,
Poate așa ai fost sortită,
Să fii, inimă, rănită,
Să încapă-n tine dorul,
Dragostea, dar și umorul,
Tu să fii cât poți de tare,
Inimă, inima mare!

Inimă, inima mea,
În lume cât vei dura,
Aș vrea inimă să-ai parte,
De iubirea de nepoate,
De la mame, de la tați,
Cei doi fii ai mei-doi frați!

Inimă, inima mea,
Dar mai este cineva,
Inimă, soția mea!
Să-i fii recunoscătoare,
Cât o să mai fii sub soare,
Inimă, inima mare!

Cei duși din satul meu

Mă-ntorc, din când în când, în satul meu,
Să văd ce face casa părintească,
E satul bunecuvântat de Dumnezeu
Și de puterea lui cerească!

Eu încă întâlnesc oameni din sat,
Care mi-au însoțit copilăria,
Sunt oameni ce nu m-au uitat;
Sunt mândri că-s de-al lor, din Crevedia!

Dar, vai, sunt oameni mult mai mulți,
Pe care-i știu, i-am respectat,
Eu parcă-i văd la câmp, desculți;
De mult au dispărut din sat!

Mai trage clopotul câteodată,
Eu stau și-ascult și cad pe gânduri,
Ce om a fost! Răpus deodată...;
Se-ntâmplă-n foarte multe rânduri!

Mă rog pentru cei duși din satul meu,
În ceruri, sus, în spațiu ireal,
Căci satul meu de altădată,
El s-a mutat la cimitir, în deal!

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Chiar și părinții mei s-au dus,
Ne-am despărțit pe rând, cu greu,
Căci multe zile i-am tot plâns;
M-așteaptă să mă duc și eu!

Odă durerii mele (După: Mihail Eminescu)

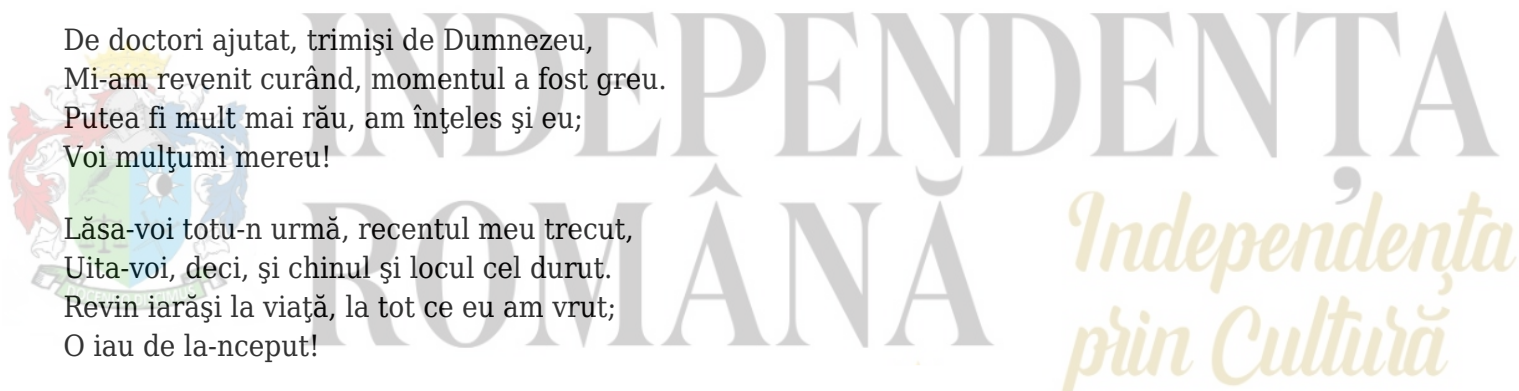
Nu speram s-ajung a nu iubi cândva,
Credeam că-s veșnic tânăr, că pot așa ceva,
Visam și chiar credeam în soarta mea;
S-ajung chiar cineva!

Dar s-a-ntâmpat să îmi ajungi în față,
Și-n inimă simții un atentat la viață.
Simții durerea și moartea cum mă-nhață;
Mi s-a rupt o ață!

În inimă și-n suflet durerea s-a postat,
Un foc lăuntric, atunci, m-a-nveninat,
La viața mea, păream amenințat;
Dar eu am rezistat!

De doctori ajutat, trimiși de Dumnezeu,
Mi-am revenit curând, momentul a fost greu.
Putea fi mult mai rău, am înțeles și eu;
Voi mulțumi mereu!

Lăsa-voi totu-n urmă, recentul meu trecut,
Uita-voi, deci, și chinul și locul cel durut.
Revin iarăși la viață, la tot ce eu am vrut;
O iau de la-nceput!

Doina Bârcă